

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112012129
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3112012129.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Ondreja Samaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. júna 2019 prejednal odvolanie obžalovaného

I.. D. B.,

nar. XX.XX.XXXX v U., ČR, trvale bytom A., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS a ÚVV Ilava, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/83/2018 zo dňa 12.10.2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/83/2018 zo dňa 12.10.2018 bol obžalovaný I.. D. B. pri nezmenenom výroku o vine rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 25.07.2013 sp. zn. 3T 183/2012 zo spáchania trestného činu obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu podľa § 222 odsek 1, odsek 5 písmeno a) Trestného zákona spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že po tom, čo Ing. J. B. ako konateľka spoločnosti D., s.r.o. A. dňa XX.XX.XXXX v A. v pobočke E. Q. P. a.s. A., na M. sv. J. č. X podala žiadosť o poskytnutie kontokorentného úveru vo výške 700.000,- Eur, ku ktorej spoločne s jej bratom I.. D. B. ako osobou konkludentne určenou konať za spoločnosť D., s.r.o. A. priložili rozsiahlu sfaľšovanú dokumentáciu, za účelom zdokladovania vybavenia podmienok na poskytnutie úveru a na splácanie úveru, ktorá zakrývala skutočnú ekonomickú a finančnú situáciu spoločnosti D., s.r.o. A. vo vzťahu k obchodným partnerom, daňovému úradu, sociálnej poisťovni a všeobecnej zdravotnej poisťovni, čím boli pracovníci E. Q. P. a.s. uvedení do omylu, následkom čoho došlo dňa 25.11.2010 v pobočke E. Q. P. a.s. v A., M. P. J. č. X k podpisu zmluvy o úvere medzi spoločnosťou D. s.r.o. A. v zastúpení I.. J. B. ako konateľkou a spoludlžníkom I.. D. B. a E. Q. P. a.s., na základe ktorej bol spoločnosti D. s.r.o. poskytnutý kontokorentný úver vo výške 700.000,- Eur, ktorý bol vzápätí vyčerpaný, avšak doposiaľ E. Q. P. a.s. neuhradený, čím bola spoločnosti E. Q. P. a.s., Q., spôsobená škoda v celkovej výške 840.587,69 Eur, odsúdený podľa § 222 odsek 5 Trestného poriadku s použitím § 38 odsek 2, odsek 3, odsek 8 Trestného zákona s prihliadnutím k § 36 písmeno l) Trestného zákona, v spojení s § 391 odsek 2 Trestného poriadku k trestu odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov. Podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona súd zaradil odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože bol napadnutý odvolaním obžalovaného, ktoré smerovalo proti výroku o treste. V písomných dôvodoch odvolania, ktoré vypracoval obhajca obžalovaného bolo v podstate namietané to, že súd prvého stupňa sa nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou, že obžalovaný už v pôvodnom konaní v plnom rozsahu spáchal priznanie skutku a urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. Následne sa súd potom nevysporiadal so

znením zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj/55/2016 veta tretia a štvrtá, a nebola mu priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) a n) Tr. zák. K tejto námietke pripojil aj rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, v ktorých bol aplikovaný v iných prípadoch takýto postup. Ďalej poukazoval tiež na to, že v predchádzajúcich odsúdeniach obžalovaného prejednané skutky boli v príčinných súvislostiach so skutkom týkajúcim sa terajšieho odsúdenia a vzhľadom na uložené tresty nebolo nutné a nevyhnutné ukladať obžalovanému trest. Podľa jeho názoru mal súd postupovať podľa § 44 Tr. zák. a mal upustiť od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na to, že obžalovaný momentálne vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 13 a pol roka. Aj obžalovaný zaslal odvolaciemu súdu pomerne rozsiahle odvolanie, v ktorom boli uvádzané vyššie uvedené námietky obhajcu, keď podľa názoru obžalovaného okrem iného boli porušené aj ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky a predovšetkým základná zásada trestného konania „ne bis in idem“. V ďalšom sa zaoberal teóriou ukladania úhrnného a súhrnného trestu, viacčinného súbehu trestných činov, ktorú podľa jeho názoru súd prvého stupňa neakceptoval a pri ukladaní trestu následne pochybil. Tým, že súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom mu uložil samostatný trest vo výmere 18 mesiacov, nedošlo k žiadnej náprave oproti pôvodnému stavu, ktorý bol predmetom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/39/2017, pričom zhoršené postavenie obžalovaného pretrvalo aj týmto novým výrokom o treste. Domáhal sa taktiež toho, aby odvolací súd zrušil v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa výrok o treste a upustil u neho od potrestania.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní sa nestotožnil s odvolacími námietkami obžalovaného a žiadal, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania vykonal verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Ku všetkým odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd považuje za potrebné uviesť len toľko, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/39/2017 bolo vyslovené, že podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo 17.6.2014 sp. zn. 23To/102/2013 a rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 25.7.2013 sp. zn. 3T/183/2012 bol vo výroku o treste porušený zákon v ustanoveniach § 319 Tr. por., § 41 ods., § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v neprospech obvineného l.. Zároveň uvedené rozhodnutia boli zrušené a vec bola vrátená Okresnému súdu Trenčín, aby ju znovu prejednal a rozhodol. Najvyšším súdom SR bolo zároveň nariadené uložiť obžalovanému samostatný trest s prihliadnutím na ustanovenie § 391 ods. 2 Tr. por. (zákaz zmeny k horšiemu, t.j. nový uložený trest nesmie presiahnuť pôvodne uložený výšku trestu 15 rokov).

Toto rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku jednoznačne akceptované a obžalovanému, ktorému inak mal byť uložený samostatný trest odňatia slobody so spodnou hranicou trestnej sadzby podľa § 222 ods. 5 Tr. zák. vo výmere 10 rokov, bol uložený trest odňatia slobody len na 18 mesiacov práve za súčasnej aplikácie ustanovenia § 391 ods. 2 Tr. por., tak ako je vyššie uvedené.

Odvolací súd však považuje za potrebné uviesť, aj keď vo svojom rozhodnutí rešpektoval právny názor Najvyššieho súdu SR, že výrok citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je nie celkom zrozumiteľný, pretože tento rozhodoval z podnetu dovolania obžalovaného a vyslovil záver, že tam uvedenými rozhodnutiami okresného aj krajského súdu, ktorými bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody bol porušený zákon v neprospech obžalovaného. Pritom nielen právna teória, ale aj prax považuje uloženie súhrnného trestu jednoznačne v prospech obžalovaného a to aj v prípadoch, keď nemal byť uložený. Nebyť totiž ustanovenia § 391 ods. 2 Tr. zák. prichádzalo do úvahy uloženie samostatného trestu odňatia slobody obžalovanému so spodnou hranicou trestnej sadzby 10 rokov. Tu si senát odvolacieho súdu dovoľuje vysloviť právny názor v tom, že pôvodným uložením jedného súhrnného trestu, (ktorý nemal byť uložený) namiesto dvoch samostatných trestov s dolnými hranicami trestnej sadzby odňatia slobody na 10 rokov došlo zo strany súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu k porušeniu zákona v prospech obžalovaného.

V tomto smere teda akékoľvek odvolacie námietky obžalovaného týkajúce sa primeranosti trestu, považoval odvolací súd za neadekvátne a právne irelevantné pri posudzovaní jeho prípadu. Ani pri použití všetkých poľahčujúcich okolností a ďalších zmierňovacích ustanovení Trestného zákona pri ukladaní samostatného trestu obžalovanému by sa súdy nedopracovali k uloženiu trestu odňatia slobody na 18 mesiacov. Za skutok, pre ktorý bol obžalovaný uznaný vinným, ide skutočne len o uloženie symbolického trestu, pretože vzhľadom na spôsobený následok, tu zákon vyžaduje k splneniu účelu trestu nepochybne prísnejší postih páchatela.

Z uvedených dôvodov nepovažoval preto odvolací súd odvolanie obžalovaného za dôvodné a toto potom podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.